

hvad det ærede Medlem fra Nørresundby (Nørgaard) udtalte, at vi skal aldrig herhjemme give Stat eller Kommune større Ret over den opvoksende Slægt paa Forældrenes Bekostning, end de allerede har.

Jeg skal derefter henvende et Par Ord til det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff). Det ærede Medlem omtalte Forholdet mellem det Bidrag, som hidtil er ydet til de højere Privatskoler paa Landet, og det Bidrag, der, hvis denne Bevilling paa 200,000 Kr. vedtages, vil blive ydet til Privatskolerne i København. Efter det ærede Medlems Mening var Forholdet ikke saaledes, som jeg havde fremstillet det. Det ærede Medlem sagde, at Skolerne ligger ret tæt her i Landet, og at det Offer, det for Forældrene i Provinserne og i Landkommunerne drejer sig om, er Udgiften til et Jernbanekort. En saadan Udtalelse vidner for mig om, at det ærede Medlem har overordentlig lidt Kendskab til Forholdene ude omkring i Landkommunerne. Det drejer sig ikke alene om et Jernbanekort; ofte bor Forældrene i lang Afstand fra Jernbanestationen, og der vil foruden Jernbanekort til den nærmeste Købstad eller Stationsby, hvor nu Skolen ligger, være Tale om Morgen og Aften at befordre Børnene til Stationen, som maaske ligger i en Afstand af 1—2 Mil, der kan være tale om Anskaffelse af Cykler, betydelig større Slid paa Klæder o. s. v., og maaske vil det være nødvendigt, at Børnene, for at de kan komme i rette Tid til Undervisningens Begyndelse, maa staa op og tilbagelægge Vejen til Stationen i Mulm og Mørke. Nej, der maa være en meget betydelig Forskel paa den Støtte, Staten yder til disse Skoler i Provinsen, og den Støtte, der ydes til Skolerne i København, hvis Forholdet ret beset og alle Hensyn iagttaget skal være lige.

K. M. Klausen: Jeg vil blot gøre nogle enkelte Bemærkninger angaaende den foreslaaede Bevilling til Ungdomsskolen. Jeg vil først udtale en Tak til den Række Talere, som har omtalt Sagen med saa stor Sympati og Forstaaelse og anbefalet Bevillingen. Det ærede Medlem fra Verringe (Jensen-Sønderup) var ret udførligt inde paa denne Sag, hvilket heller ikke kan undre nogen, eftersom det ærede Med-

lem allerede ved Finanslovsforslagets første Behandling omtalte den og den Gang i sit Foredrag antydede, at man kunde gaa frem ad den Vej, som Ændringsforslaget nu anviser. Det ærede Medlem fra Verringe har aabenbart stor Interesse for denne Sag og ser gerne, at der kommer noget ud af den, og han er egentlig gaaet noget videre end de andre Talere, idet han ønskede truffet Foranstaltninger i Retning af, at de Arbejdsgivere, som tager de unge Mennesker i deres Tjeneste, ikke skal have Ret til at hindre dem i at søge en saadan Undervisning. Det ærede Medlem foreslog ganske vist ikke ligefrem noget Paabud eller Lovbud med tilhørende Straffebestemmelser i denne Henseende, men henviste til de Bestemmelser, som allerede findes i Lærlingeloven. Saaledes er Sagen jo ikke lagt frem nu gennem det Forslag, som den højtærede Minister har stillet, det er et Forslag, som peger ad Frivillighedens Vej til begge Sider: Friheden for de unge Mennesker til at søge Undervisningen, om de har Lyst, og Friheden for Arbejdsgiverne til at sende de unge Mennesker til Undervisningen eller hindre dem i at faa denne Undervisning. Nu skal det vise sig, hvor stærke Kræfter der er i Frivilligheden, om det er muligt paa denne Maade at føre Sagen igennem, thi den skulde jo helst føres igennem saaledes, at denne Undervisning naaede ned til dem, som har mest Trang til at faa Del i den. Vi kan vistnok regne, at der er 100,000—150,000 unge Mennesker i Alderen 14—18 Aar, som ingen Undervisning faar udover den, de fik i Børneskolen, og de unge Mennesker, der er Tale om, er selvfølgelig dem, som kommer fra de fattigste Hjem, som gaar ind i de mest afhængige Stillinger, og som i Børneskolen har faaet den ringeste Undervisning, det vil sige, at dette store Tal er netop dem, der trænger allerhaardest. Nu skal det vise sig, om vi er i Stand til ad den Vej, her er foreslaaet, at faa fat i dem. Hvis det viser sig, at vi ikke er i Stand dertil, men at der vedblivende gaar et saa uhyre stort Antal unge Mennesker, som ingen Del faar i denne Undervisning, er den Vej, man her er slaaet ind paa, forfejlet. Men lad os nu se, hvilke Erfaringer vi gør ved at se paa denne Sags videre Udvikling. Naar Sagen er vedtaget her i Rigsdagen